

'Hormonen in de nacht' door Lu Min

“ik lees dat buikspieren goed zijn tegen stress / ik krijg stress omdat ik geen buikspieren heb / maar vandaag ga ik het even helemaal anders doen / niet de parels uit de oester stelen maar de oester parels brengen”

Bovenstaand fragment is afkomstig uit het gedicht 'Vandaag ga ik in beweging blijven' van de debuutbundel *Placebomens* van Emma van Hooff. *Placebomens*, een bundel over (lichamelijk) ongemak, kwetsbaarheid en vergankelijkheid sluit haast naadloos aan bij de thematiek van de verhandelbundel van Lu Min: *Hormonen in de nacht*.

Hormonen in de nacht opent met een voorwoord - van de vertaler. Of beter gezegd, van één van hen, namelijk Annelous Stiggelbout. De verhalenbundel is uit het Mandarijn vertaald door acht verschillende vertalers; zowel gevestigde vertalers als vertaal-debutanten. Annelous Stiggelbout, die optrad als redacteur van de vertaalde bundel, schrijft dat zij de vertalers de ruimte heeft gelaten voor hun eigen vertaalkeuzes en hun eigen stijl. En dat loont. *Hormonen in de nacht* is een eclectische en prikkelende verhalenbundel.

Lu Min, een gevestigd schrijfster, is geboren in de miljoenenstad Nanjing. *Hormonen in de nacht*, dat in januari jongleden verscheen, vertelt het verhaal van tien Chinese burgers die in of rond Nanjing wonen. De meeste van hen behoren tot de lagere middelklasse, net al Lu Min zelf. Waar de beroepen van de personages vaak eenvoudig zijn - stewardessen, poortwachters, of plaatsvervangend ambtenaars -, zijn de verhaallijnen verre van alledaags. Zo raakt de ene stewardess betrokken in een driehoeksverhouding met een voetfetisjist en een drugssmokkelaar en fantaseert de andere stewardess dat zij mag aankondigen dat haar vliegtuig zal neerstorten.

De absurdistische verhaallijnen doen soms vervreemdend aan. In het verhaal 'De Paradijstempel' haast hoofdpersoon Fuma zich weg van de dodenherdenking van zijn opa alias familiereünie, naar een vrouw die hij steevast 'Dat Meisje' noemt.

Terwijl zij klaagt over migraine, zet Fuma achter haar rug om de televisie aan en graait hij naar zijn telefoon:

“Dat precieze, rechthoekige stukje metaal. Op dit moment van hulpeloosheid voelde hij opeens een gevoel van intimiteit in zich opwellen, en de tranen sprongen in zijn ogen. Er was tenminste één ding in de hele wereld waar hij vertrouwd mee was, iets dat zijn lichaamstemperatuur en geur meedroeg, iets dat als een alvermogende wig precies paste in elk gebrek en alle ondraaglijke scheuren van zijn leven opvulde.”

De vervreemding druipt van de pagina. Fuma is teleurgesteld in zichzelf en in zijn familieleven en grijpt naar verdoving in de vorm van betekenisloze seks en social media om de evidente leegte op te vullen. Naast vervreemding is vergankelijkheid een belangrijk thema in het werk van Lu Min. In het titel-verhaal verzamelen vier vrienden zich rond een tafel om hun seksuele misstappen met elkaar te delen. Meer nog dan hun misstappen, vrezen de vrienden dat ze onherroepelijk passé zijn, dat ze op alle fronten achteruitgaan.

Hormonen in de nacht zal me geen jaren blijven, alleen al door de natuurlijke aard van een verhalenbundel; onsamenhangendheid ligt op de loer. Toch weet Lu Min de thematiek - hormonen, liefde, eenzaamheid, vergankelijkheid - knap door de verhalen heen te weven. *Hormonen in de nacht* is misschien geen parel uit een oester, maar toch zeker een oester.

Uitgeverij De Geus, 2023

Pagina's 448

Vertaald uit het Mandarijn onder redactie van Annelous Stiggelbout (*荷尔蒙夜谈*)

ISBN 978 9044 547 931

Recensie door Lieke Polak, maart 2023